

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

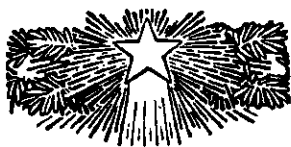
Nr. 134

Kjem ut
kvar måned

Desember 1941

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaatteliid
Davik

12. årg.

Ennu engang.

Dagen er kommet, den hellige høytid er inne,
Juten — som vlet er barnet i krybben in minne.

Ennu engang
lyde vil englenes sang.
Evighets stjerne vil skinne.

Ennu engang — i en verden av ondskap forferdet,
ja, i en verden hvor folk imot folk bruker sverdet,
lyner på ny
skinnende engel i sky.
»Og de ble meget forferdet«.....

Frykt ikke! Se, jeg forkynner — tok englen til orde
glederikt budskap til verden, for små og for store.
Klang det ei søtt:
»Eder en Frelser er født«.....
Klangen vi ennu kan spore.

Himmelens herlighet lyste som dagen, den klare.
Plutselig var der hos englen en himmelsk hærskarer:
Ære skje Gud!
Engle om fred bringer bud.
Julenatts fred oss bevare!

Halvdan Høstmark
i »F. F.«

Kristi fred.

Fred etterlater jeg eder.
Min fred gir jeg eder.
Ikke som verden gir, gir jeg eder.
Eders hjerte forferdes ikke og reddes ikke.
Joh. 14, 27.

Det er vel en underlig klokke å røre ved
nå: Fredsklokken. Kan den gi klang som
høres? Klang som virker ekte og hel? Men
Grundtvigs profetiske budskap står fast:
»Kristendom er i en sum fredens evange-

lium«. Slik summerte Jesus selv det hele før
han gikk bort. Derfor begynner vi det nye
krigssesemester med å høre dette ord og med
å spørre Guds ord hva denne freden betyr
og med å be om å få ny del i den alle sam-
men.

Denne freden er en *hjertets* fred, — med
Gud ved Jesus.

Under forrige verdenskrig ble kristen-
dommen erklært bankerott fordi den ikke
hadde maktet å sikre verdensfreden. Det
snakkes ikke så mye slik nå. Det betyr
kanskje bedre forstand på at Jesu fred ikke
først og fremst er ytre verdensro, men hans
disiplers hjertefred.

Og freden er fred *med Gud*. Menneske-
hjertets fredsoverenskomst med ham. Her
har vært krig mellom de to. Og før dette
fiendskap er erkjent og oppgitt, er der intet
grunnlag for fredsslutning. Vi må gå vår
motstander i møte med syndserkjennelsens
merke og overgi oss på nåde og unåde. For
annen fred enn kapitulasjonsfred gis ikke i
kampen mot Gud.

Men på det grunnlag er freden alt stiftet.
»Fred oss kjøpte med sitt blod, fred oss
Jesus etterlot.«

Gud er god og innbyr ennå en gang til
oppgjør og fred. »Om eders synder er som
purpur.« Da har hjertets fred.

Det er tre stadier i erfaringen av denne
Kristi fred. I første omgang står den for
oss som en fred *borte fra all strid* og plage.
Bildet av freden som maleren laget passet:
Et fjellvann stilt som selve fjellet, blankt
som speil, ikke et vindpust kruser overflaten,
ikke et liv bryter stillheten.

Fredens idyll altså, — ja vel. Men Gud
skje lov ingen drømt idyll. For freden har
denne siden. Den kristne vet om hytter hvor
Gud stenger verden ute og pleier fortrolig
fredssamfunn med sine. Disse hyttene står

langsmed den kristnes vei. Tettere i begynnelsen, for der trenger vi dem mest. Men en kristen kan ikke bli boende i disse hytter. Han må lenger fram og dypere inn.

Han som malte fjellvannet vant ikke prisen. Det gjorde en annen som malte en skummende og brølende foss. Ytterst på fossekanten sto et tre med grenene hengende ut over skumsprøyten. I disse grenene hadde en fugl bygd redet sitt. Selv satt den ved siden av og sang.

Dette kan være et bilde på annet stadium i forståelsen av den kristne fred. Det nøkterne stadium, om vi vil si det slik. Kristi fred er en fred *midt i striden*, på tross av alt det som larmer og ryster. Vi forstår og ber med Nordahl Brun: »La oss midt i stridens dager freden som du kjøpte, smake.«

Enhver troende skjønner snart at det er en slik fred han trenger. Det kommer tider for hele menigheten da den blir brennende nødvendig, for det går simpelthen ikke an å gjemme seg vekk fra det som skjer i verden. Da erfarte vi noe nytt om hvordan Gud kunne bevare hjertet og tanker i Kristus Jesus. Vi fatter så tungt og tror så sent den sannhet at her ingenting er å være redd for. Vi ser og tror ikke virkelig Guds kjærlighet og makt.

Striden kan bli hard, men for utfallet behøver du ikke å bekymre deg.

Men enda et tredje stadium av freden vil Gud ha oss med på. Aktivitetens stadium, kunne vi kalle det. Kristi fred er også en fred *til striden*, en fred til kraft i Herrens kriger. Det klareste ord om den sak står i Ef. 6, 15: »Så stå da ombundet på føttene med den ferdighet til kamp som fredens evangelium gir.«

Freden har Gud gitt oss for at vi skal bruke den, — for Ham. Den gir ferdighet til å kjempe og løpe for Ham. Fredens evangelium, — ferdighet til kamp. Det er ikke et åndrikt paradoks. Det er en bokstavelig og enkel sannhet. Du setter aldri foten helt trygt på marken hvis du ikke har fredens sandal fast påbundet. Uten den tvil vil du kjenne stikket av hver liten torn på veien. Og når du skal rekke armen ut til slag, vil du savne spennkraften. Du vil gli og kanskje falle.

Med freden i hjertet lar vi oss ikke

skremme av motstandere. Og det blir dem et varsel om undergang, men om vår kraft og frelse. — Eders hjerte forferdes ikke og reddes ikke.

Rektor *Smemo*
i »Lys og Liv«.

Jole-lengt.

Kjenner du hjartelengten
som djupt i bringa skjelv?
Lengten mot himmelheimen,
til livsens klare elv,
der Herren Gud er soli,
som lyser natt og dag, —
den lengten får i joli
sitt fyrste andedrag.

Høyrer du englesongen
som tonar til oss no?
Um himmelfryd på jordi,
um barnefred og ro.
Den lyder til oss alle
som liva vil i tru
pa Herrens store miskunn,
trass synd og sorg og gru.

Ser du dei kvite skarar
som strøymer fram i von,
berande offergåvor
med gleder til Guds son?
Til livd av leidestjerna,
og lyd av englekvad, —
lik hine vise menn
på veg til Juda stad.

Vil du ein vismann vera
som ein av desse fri,
da ma di synd du bera
til **Han** — og verta fri.
Da ma Hans veg du fylgja
til kross frå krubberom,
det er den leidestjerna
som vinkar til deg: Kom!

Sælt vil du då få høyra
Guds englars lov og pris,
stille imot deg strøyma
frå Ordets paradys,
der kvar ei sjel på jordi
kan finna trøyst og fred
i desse lovsongs-ordi:
Guds son er komen ned!

Johanne Bakke.

†

Våre døde.

14. okt.: Jens Olsson Reksnes; g. kårman; f. 1860 på Eikås; ulukkestilfelle.
 3. nov.: Ingeborg Olsdtr. Totland, kårrenkje; f. 1866 i Vemmelsvik; hjarteskjukdom.
 3. nov.: Petra Bergesen, kona til Edvard Bergesen; f. 1882 i Rugsund; tuberkulose.
 6. nov.: Henrik Didriksson Brobakke; tidl. gbr.; f. 1845; alderdom.
 7. nov.: Karl Johansson Råd, Levdalsbakke g. gbr.; f. 1902 i Breim; ulukkestilfelle.

**Hvor let, hvor snart kan det sig hende,
 at jeg herfra at vandre haar!**

Notisar.

Døypte: 31. okt. Jan Petter, f. 2. sept. av f. Ivar Johansson Nygård og k. Solveig Pedersdtr. (f. Kjørsløvik). — S. d. Erna Oddny, f. 21. juli av f. Birger Olsson Oldeide og k. Alma (f. Herland). — 2. nov. Anne Lise, f. 30. juli av f. Martin Jensson Sølvberg og k. Ingeborg Pedersdtr. (f. Åland). — S. d. Magne Karl, f. 30. juli av f. Olav Kristensson Krogenes og k. Margit Matiasdtr. (f. Bruvoll). — S. d. Rasmus Andreas, f. 29. aug. av f. Karl Rasmusson Ødegård og k. Jenny Klausdtr. (f. Håvik). — S. d. Randi Liv, f. 4. aug. av f. Martinus Jakobsson Solibakke og k. Signy Martinusdtr. (f. Nore).

Ektevigde: 13. nov. Olav Valdemarsen Endal og Signe Reielsdtr. Endal. — 25. okt. Josef Rasmusson Hammer og Else Pettersen.

For 100 år sidan. Døde: 13. des. 1841 Andreas Baltersen Frimanslund, sneedkersvend, 22 år. — 16. des. Marte Andersdtr. Solem, kaarkone, 83 år. 29. des. Symeve Hansdtr. Ervig, kaarkone, 69 år.

Utvandra til Amerika frå Davik. 1887: Martines Larsson Mjanes, Martines Jonsson Rimstad, Peder Simonsson Nore, sersjant Jon Muri og kona Marie, f. Knoph, Lars Iversen Nore, Johan Olsson Ervik, Peder Kristensson Homborstad, Elling Johannesson Ervik, Oliver Jørgensson Bugjerde, Knut Pedersson Kjøllesdal, Gregorius Andersson Kjøllesdal, Hans Pedersson Kjøllesdal, Ole Olsson Kjøllesdal, Andreas Monsson Eikås, Rasmus Baltersson Bugjerde, Henrik M. Frimanslund, Rasmus Rasmusson Homborstad, Jørgen Rasmusson Eikås, Karoline Rasmusdtr. Horn.

Basarar. Nordstrand 1. nov. til Ytre sjømannsmisjon 280 kr. — Davik 1. nov. kr. 374.64, delt likt mellom heidningmisjonen og indremisjonen. — Alfot 3. nov. til heidningmisjonen 216 kr.

Kvittering for kontingent Fru Anna Solheim, Karl K. Sigdestad, Mons Sigdestad, Bolver Torheim, Elling Hønen, lærar Torheim 3 kr. — Marta Isene 2.50. — P. H. Endal 5. — Hellfred Olsbø 15. Marie H. Bakke, Anders Solibakke, Brynjel Maurstad 2. — Tilsaman kr. 46.50.

Hjarteleg takk til alle.

Henrik Brobakke døydde 6. november. Han var fødd 1. januar 1845 og vart såleis nesten 97 år. Han var no den eldste i Davik prestegjeld. Han var i over 40 år medhjelpar i Rugsund sokn, like frå sokneprest Lassens tid til ut i 1920-åra. — Han var ein samvitsfull og plikttoppfyllande mann som folk hadde vyrdnad for, og ein mann som elska kyrkja og gudstenesta. — Signa vere minnet hans.

Hugs på at dødsfall straks må meldast til lensmannen. Det er **ulovleg** å laga til ei grav før dødsfallet er meldt til lensmannen og han så har gjeve presten melding.

Årsdagar. 5. januar 1942 vert Ole K. Almenning 60 ar.

Gudstenester:

Sundag etter jol,	28. des.: Kjøllesdal.
Nyårsdag	1. jan.: Rugsund.
Kristi openb. søndag,	4. jan.: Totland.
1. sund. etter Kr. openb.,	11. jan.: Davik.
2. sund. etter Kr. openb.,	18. jan.: Alfot.
3. sund. etter Kr. openb.,	25. jan.: Rugsund.

Gudstenestene byrjar i alle kyrkjene kl. 12 i staden for kl. 11. — Det vert slik i vintermånaderne.

Takk!

Eg vil på denne måten få lov til å takka av heile mitt hjarta alle dykk i kyrkjelydane som i det siste halve året har halde fast ved kyrkje og gudstenestene trass i all øsing og agitasjon.

Eg takkar dykk

fordi de ikkje ville vera med på å øydeleggja gudsteneste og kyrkjesøknad fordi om presten har eit anna politisk syn enn det vanlege,

fordi de såleis har synt at de bryr dykk meir om Guds ord enn om politikk,

fordi de dermed har vist kristeleg skjønsemd og kjærleik, og ikkje har late dykk riva med av det blinde hatet,

fordi de har teke meir omsyn til Guds vilje enn til påtrykk frå menneskje.

Eg forstår jo så godt at de ikkje er einige i mitt politiske standpunkt. Men de veit at eg har teke den stoda som eg har, fordi eg meiner det er rett, — fordi eg ikkje kunne anna for mitt samvit skuld, — og fordi eg fullt og fast trur at eg dermed stydjer det som er til berging og bate for landet. De veit at eg elsker mitt fedreland likså høgt som dei på den andre sida, og at eg vil det beste for vårt folk likså vel som dei. De veit at eg kanskje har sett meg inn i desse

spørsmåla vel så grundig som dei andre, og kanskje tenkt meir over det enn dei har gjort. De er ikkje samde med meg endå, men de respekterar at ein mann fylgjer si overtyding. De veit og at eg aldri har tala om politiske stridsspørsmål i kyrkjene i denne tida, men at mi forkyning har vore som alltid før.

Eg seier dykk takk, kvar enkelt av dykk.

Og la oss saman be Gud om at hatet og øsing må missa si makt, og at alle kristne må læra å forstå at det som sameinar oss, er større og viktigare enn det som skiljer oss. Kristne må kunna samlast om Guds ord og sakrament, endå dei har ulike synsmåtar om verdslege ting.

Dykkar

R. J. S.

En gammel sangs historie.

Den lille vakre sang: »Klippe, du som brast for meg«, (Rock of ages, cleft for me) er diktet av engelskmannen Augustus Montague Toplady.

Ved mange anledninger har denne sang vært til hjelp og velsignelse for mennesker. Den store engelske statsmann William Gladstone satte stor pris på den. Under en debatt i underhuset ble han en dag overøst med beskyldninger av en motstander. Gladstone sat ganske rolig og skrev — notater til svar-talen skulle man tro. En av hans venner som sat i nærheten undret seg over at han kunne vise slik ro under denne strøm av forsmedelse. Han bøyet seg frem over Gladstones skulder og så da til sin forbauselse at han var i ferd med å oversette »Klippe, du som brast for meg« til latin. Senere oversatte han den også til gresk og italiensk. Da han lå på sitt dødsleie etter et liv som han helt hadde gitt til Gud og sine medmenneskers tjeneste, bad han de nærværende synge Toplady's sang, og de klare ord om Jesu kors og blod som den eneste frelsesvei var ham til stor trøst.

Også prins Albert, dronning Victorias mann, regnet denne sang blant sine kjæreste. Da han i 1861 lå og skulle dø på Windsor slott, var hans siste ord: »Jeg har oppnådd rikdom, makt og ære. Men om det

var alt, hva skulle jeg da nu?« Og like etter hørte man ham si med skjelvende stemme:

»Klippe, du som brast for meg,
la meg gjemme meg i deg!«

Da dampskipet »London« i 1866 gikk under, i den Biskaiske bukt, var de siste toner de reddede hørte fra det synkende skip ikke fortvilelsens skrik, men den tillitsfulle håpefulle ~~bønn som~~ er uttrykt i denne sang.

Ved den engelske dronning Victorias store jubileum var der blant de mange som kom fra alle jordens kanter for å lykkønske henne også en innfødt fra Madagaskar. Da han hadde ombåret sin egen og sitt lands gode ønsker for dronningen, bad han om å måtte få lov å synge en sang. Man ventet naturligvis å få høre en av hans hjemlands egne sanger, men til alles forundring sang han:

»Klippe, du som brast for meg«.

En som var tilstede forteller: Det oppstod en alvorlig og eiendommelig stillhet, og mange fikk tårer i øynene ved dette forunderlige uttrykk for den sed misjonærene i troskap hadde sådd der ute i hedningeland har fått spire. — Da han var ferdig med sangen fortalte den gamle mann fra Madagaskar med strålende øyne at denne sang var blitt ham særlig kjær og hadde hjulpet ham gjennom mangen svær prøvelse.

Kjærlighetens varme.

En mann som så at det var is på vindusruten, begynte å skrape den av med en kniv. Hans nabo som så det, spurte: »Hva er det dog De gjør?« »Jeg søker å få isen vekk; for jeg kan ikke se ut,« lød svaret: »Varm dog heller opp værelset, så vil isen forsvinne av seg selv,« lød det gode råd.

Hvis våre hjerter er blitt tilfrosset av tvilens og tenkningens kolde is, så la oss be Gud om å tenne sin kjærlighets ild i oss, og snart vil vårt liv være fullt av glede, lys og varme.